

Zámek Velké Losiny

Kdysi dávno se stalo v tomto zámku neštěstí: zmizel malý chlapec, Jaromír, dědic pánů ze Žerotína. Ze zámku nesměl, hrál si se sestřičkou Bertou v nádherné zámecké zahradě. Běhal, skákal, schovával se za stromy a keře... a najednou byl pryč, jako by se po něm země slehla. Marně po něm všichni pátrali, dítě se nenašlo. Lidé usoudili, že je snad ukradli cizí lidé nebo dravý pták odnesl! Rodiče nakonec chlapečka brali jako mrtvého, oplakali ho.

A čas běžel, uběhly roky. Pak došlo k něčemu podivnému: v zámeckých chodbách se začala zjevovat dáma v bílém šatě. Snad příbuzná z dávných časů? Nikdo nevěděl. Bílá paní procházela chodbami, mlčela, nikoho neoslovila. Poprvé ji sloužící spatřili za bouřlivé noci. Tehdy zabušil na vrata mladý šlechtic a žádal o ochranu.

„Nedaleko vašeho zámku mě přepadli loupežníci, o všechno mě obrali!“ volal.

Nebylo proč mu nevěřit – v tom kraji se to loupežníky jen hemžilo, přepadení byla častá. V zámku se mladíka ujali, nabídli mu jídlo i nocleh, darovali mu i koně, aby mohl nazítří dojet domů. Mladý muž si příjemným vystupováním všechny získal. Nejvíc se ale zalíbil spanilé Bertě.

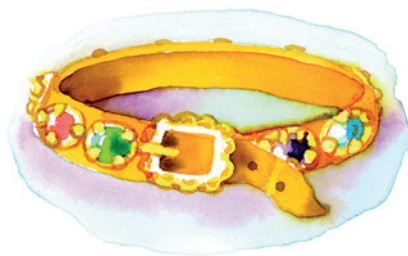
A vypadalo to, že i on v dívce našel zalíbení. Často přijížděl na zámek na návštěvu a pokaždé přivezl vzácný dar.

Protože loupeží v okolí zámku stále přibývalo, sebral pán zámku vojsko a vyslal zbrojnoše do lesů. Sám se postavil do jejich čela. Po mnohých šarvátkách byla většina loupežníků zajata. Jen vůdce lupičů spravedlnosti stále unikal. Až jednou donesli vojáci na zámek skvostný pás.

„Pohleďte, co jsme získali. Zajisté patří tomu zlosynovi, vůdci lupičů, po kterém pátráme. Na útěku hodil pás za sebe, aby nás zdržel,“ řekl jeden ze zbrojnošů. „Zatím nám uniká, ale dostaneme ho!“

Když Berta spatřila pás, zbledla, málem omdlela. Poznala ten opasek: patřil jejich hostu, tomu mladému rytíři, do kterého se zamilovala.

Ještě horší pro ni však bylo, když se objevil v její komnatě rytíř sám – zraněný a znavený. Přiznal, že je vůdcem lupičů.

„Zachraň mě,“ prosil dívku. „Když mě neprozradíš, budu žít počestně, mezi lupiče se už nikdy nevrátím!“

Zoufalá Berta nevěděla, co dělat. Tu se ozval křik a nářek. To sloužící přinesli smrtelně zraněného Bertina otce. Dívka vběhla z komnaty a mladý šlechtic se ukryl za závěs.

Když Berta poklekla u otcových nohou, hrabě promluvil: „Dcero, zranil mě vůdce lupičů. Je to náš host a nejen to! Při potyčce jsem pod jeho roztrženým šatem spatřil znaménko, jaké mají jen muži z našeho rodu. Je to Jaromír, tvůj bratr!“

Po těch slovech hrabě vypustil duši. Zoufalá Berta pochopila, že ani ona nemá před sebou jinou cestu než smrt. Bratra si přece za muže vzít nemůže... Uchopila otcovu dýku a ukončila svůj život.

Vůdce loupežníků, Jaromír, nevěděl, k čemu došlo. Tu se ale před ním objevila Bílá paní. Vzala jej za ruku a vedla jej ven z komnaty, do zámeckého sálu.

„Pohleď, tvůj otec a tvá sestra,“ pravila. „Předešli tě na poslední cestě. Ty jsi důvodem jejich smrti.“

Jaromír nezaváhal, vrazil si vlastní dýku do srdce. Všechny členy hraběcí rodiny pak pohřbili. Lidé si vyprávěli o mladém hraběti, kterého vychovali loupežníci a který byl neštěstím celé rodiny, a modlili se za něj i jeho otce a sestru.

A Bílá paní? Ta už se na losinském zámku nikdy neukázala.

Zámek Červená Lhota

Ten zámek kdysi nazývali Zlatou Lhotou. Náležel rodu Kábů z Rybňan. A ti patřili mezi zbožné katolíky, několikrát denně se modlili, docházeli do kostela. Pak se ale rytíř Guntram Kába zamiloval do krásné šlechtičny Johanky z Dírné.

Johanka ho natolik okouzila, že Guntram ani nepřemýšlel o tom, že je jiného vyznání. Zato rodina a přátelé rytíři svatbu rozmlouvali. Jsou i jiné sličné dívky! Proč by si měl katolík brát protestantku? Rozdíl ve vyznání, to nebude v manželství dělat dobrotu!

Guntram však na jiné dívky ani nepomyslel. Johanka pro něj byla ta jediná, tu nemohlo žádné děvče nahradit! Byl přesvědčen, že ji po svatbě přivede ke katolické víře... A tak se slavila svatba – a nebylo šťastnějšího ženicha nad Guntrama.

Zanedlouho poté ale vypuklo v Čechách povstání protestantských šlechticů. Zoufalý novomanžel musel opustit svou krásnou paní a nastoupit jako důstojník k císařskému vojsku. Měl bojovat proti protestantům.

Johanka nešťastná nebyla. Naopak! Byla přesvědčená, že stoupenci její víry vyhrají svůj boj a ona pak přiměje manžela, aby se také stal protestantem.

„Jen kdyby na něj nepůsobil otec, ten zuřivý katolík!“ říkala si.

To byla skutečně překážka. Guntramův otec Bohuslav, který na Zlaté Lhotě také pobýval, měl na syna velký vliv.

„Kdyby zemřel, bylo by vše jednodušší. Snadno bych pak Guntrama k přestupu na mou víru přemluvila,“ řekla si Johanka. A nebála se smrtelného hříchu: podala panu Bohuslavovi jed.

Po bitvě na Bílé hoře, kde vyhráli katolíci, se Guntram vrátil domů. Modlil se nad hrobem svého otce, litoval jeho náhlé smrti. Ze zármutku ho vytrhlo až narození syna, kterého po otci pojmenoval.

Neradoval se ale dlouho. Náhle ulehl a za pár dní zemřel. Byla to choroba? Nebo paní Johanka muže, který se nedal na její víru, také otráвила? Kdoví.

Po smrti manžela vládla Johanka na zámku podle svého. Mnohé tam pozměnila. Trnem v oku jí byl starobylý kříž, který visel v zámecké síni a před kterým se Kábové vždy vroucně modlili.

Rozhodla se, že se té – pro ni katolické – památky zbaví. Jedné noci sňala kříž ze stěny a nesla ho k oknu. Ale jak je otevřela, začala venku zuřit obrovská bouře. Johanka strnula hrůzou.

K oknu pak přilétla tmavá postava – sám ďábel! Skočil do pokoje a uchopil Johanku kolem pasu. Nešťastná žena se marně bránila. Několikrát udeřila hlavou o zeď – a ta se zbarvila její krví. Johanka zeslábla... a ďábel vyhrál, odnesl svou kořist do pekla.

Bouře ustala až nad ránem. Služebníci po východu slunce užasli: v kamenech u rybníka se v záři paprsků třpytil starodávný kříž. Pak objevili na stěnách krvavé stopy a domysleli si, co stalo.

Malý Bohuslav byl náhle sirotkem. Teprve když vyrostl, seznámili ho příbuzní se strašlivým příběhem jeho matky. Aby odčinil její hřích, stal se mladík mnichem, vstoupil do řádu karmelitánů.

Zámek získali noví majitelé. Marně se pokoušeli odstranit krvavé skvrny ze zdí zámku. Nechali ho tedy natřít červenou barvou. A zámek se stal Červenou Lhotou.

